

Lugansky i la comoditat

El Festival de Torroella va acollir dilluns l'actuació de Nikolai Lugansky, pianista rus nascut l'any 1972

Lugansky i la comoditat

TORROELLA DE MONTGRÍ | MARC TOMÀS

El pianista rus Nikolai Lugansky ha rebut, entre altres premis, la medalla de plata del Concurs Internacional Txaikovski de 1994. El concert que va oferir dilluns dins del Festival de Torroella de Montgrí va incloure peces de César Franck, Franz Schubert, Piotr Ilich Txaikovski i Serguei Rachmaninov.

«Tenir una visió del món és quelcom senzill si només es mira el que és agradable sense considerar la resta de coses». Segurament, aquestes paraules d'Arnold Schoenberg -amb referència a la crítica musical alemanya de principis de segle- són el resum més exacte de la situació de l'art des de la revolució serial: la tensió entre el nou i el vell, la justificació de la intromissió d'una nova estètica, el xoc entre la comoditat i la curiositat. Quan dilluns passat vaig escoltar Nikolai Lugansky, vaig recordar-les amb tristesa.

El so no té un significat natural i, per tant, qualsevol combinació de sons pot denotar qualsevol cosa. Així doncs, hom pot evocar els mateixos pensaments i sentiments independentment de l'estètica amb què una obra s'hagi fet -a pesar que injustificadament sovint es presenta la tonalitat com el sistema natural.

Partint d'aquest fet, no aconsegueixo entendre el trencament que hi ha hagut entre el públic i les obres contemporànies d'ençà de la creació de les primeres avantguardes.

Copsar una obra demana un treball d'artesanía mental: escoltar petits fragments, repetir-los, recordar-los. La gimnàstica que es necessita per escoltar una sonata de Beethoven és la mateixa que es necessita per escoltar les variacions per a piano de Webern.

Lugansky va proposar un programa conservador i quasi trivial. Llevat del Preludi, fuga i variació de Franck, el repertori va consistir en unes peces farcides de clixés per tal de satisfer l'orella pretensiosa. És el triomf de la comoditat. És equiparar la música amb un gerro. Tanmateix, el pianista rus va demostrar amb escreix la solidesa de la seva tècnica. La independència dels deu dits li va permetre de diferenciar els elements constitutius de les

peces i de contrastar-ne les diverses parts. El seu virtuosisme va estar al servei de la poca música que hi havia atesa la mostra de fidelitat vers les partitures.

La prova que exemplifica la victòria de la comoditat és el fet que la creació contemporània majoritària no és la música contemporània, sinó precisament la reinterpretació del que s'anomena música antiga -el nom sembla gairebé triat a propòsit per tal que quedi clar que no tenen res a veure amb la música actual-, un calaix de sastre on caben totes les obres del renaixement i del barroc. Mentrestant, Lugansky seguirà regalant adrenalina fàcil i la música continuarà essent un objecte de decoració.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/10/lugansky-comoditat/798371.html?utm_source=rss